

Sygn. akt VIII K 453/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. VIII Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: **SSR Tomasz Bazan**

Protokolant: Monika Nałęcz

przy udziale Prokurator: nie stawił się, zawiadomiony wokandą

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 września 2017 roku, wniosku Prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania

w sprawie

P. G. córki S. i H., urodzonej (...) w Ł.

oskarżonej o to, że:

w dniu 3 lipca 2017 r. kierując samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...), jadąc ul. (...) od ul. (...), wykonując manewr skrętu w prawo w ul. (...), zbliżając się do oznakowanego przejazdu dla rowerów naruszyła zasady bezpieczeństwa określone w art. 3 ust. 1 i art. 27 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejeżdżającemu jezdnię ul. (...) przez oznakowany przejazd dla rowerów z lewej na prawą stronę roweryście, doprowadzając do zderzenia się obu pojazdów, w wyniku czego spowodowała nieumyślnie u S. K. obrażenia ciała w postaci złamania dalszego nasady kości promieniowej lewej z przemieszczeniem odłamków kostnych, zwichnięcia palców III i IV lewego w stawach międzypaliczkowych bliższych, stłuczenia nadgarstka prawego, urazu głowy bez utraty przytomności, rany twarzy, które to obrażenia spowodowały u ww. naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., **tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.**

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k., postępowanie karne wobec oskarżonej P. G. warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby,

II. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. zasądza od oskarżonej P. G. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 2000 (dwa tysiące) złote;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną w całości od opłata i od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VIII K 453/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2017 r. P. G. poruszała się samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...), jadąc ul. (...) od ul. (...). Na skrzyżowaniu z ul. (...) rozpoczęła manewr skrętu w prawo w ul. (...). Zbliżając się do oznakowanego przejazdu dla rowerów znacznie zmniejszyła prędkość swojego pojazdu, aby uważnie obserwować ścieżkę rowerową i przejście dla pieszych. Kobieta poruszała się ostrożnie, ponieważ na przeciwnym pasie ruchu ul. (...), pojazd ciężarowy skręcał w prawo, w ul. (...) i ograniczał jej widoczność.

W tym samym momencie, wzdłuż ul. (...) w kierunku Mostu S. rowerem poruszał się S. K..

P. G. kontynuowała manewr skrętu w ul. (...), pomimo braku upewnienia o możliwości jazdy i nie zachowując szczególnej ostrożności nie ustąpiła pierwszeństwa przejeżdżającemu jeźdźcy ul. (...), przez oznakowany przejazd dla rowerów z lewej na prawą stronę roweryście S. K.. Mężczyzna, został uderzony przez kierującą pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...), a w wyniku zderzenia i upadku doznał obrażeń ciała w postaci złamania dalszego nasady kości promieniowej lewej z przemieszczeniem odłamków kostnych, zwichnięcia palców III i IV lewego w stawach międzypaliczkowych bliższych, stłuczenia nadgarstka prawego, urazu głowy bez utraty przytomności, rany twarzy, które to obrażenia spowodowały u S. K. naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk.

P. G. nie była uprzednio karana sądowo.

Powyższy stan faktyczny, sąd ustalił na podstawie: wyjaśnienia oskarżonej P. G. (k. 33), zeznania pokrzywdzonego S. K. (k. 16v), zeznania świadka M. K. (k. 27v), notatka urzędowa (k. 1-2), protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości P. G. (k. 3), protokół z badania stanu trzeźwości S. K. (k. 4), świadectwo wzorcowania (k. 5), protokół oględzin miejsca wypadku (k. 6-8), protokoły oględzin pojazdów (k. 9-11), dokumentacja medyczna (koperta - k. 19), opinia sądowo-lekarska (k. 21-22), dane o karalności (k. 35).

Oskarżona **P. G.** podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że w dniu 3 lipca 2017 roku około godz. 14:30 jechała ulicą (...) w kierunku Centrum do ul. (...) do salonu (...), który mieści się na ul. (...). Oskarżona chciała odebrać dokumenty od pojazdu, którym się poruszała. Jadąc ulicą (...) skręciła w prawo w ulicę (...), gdzie znajduje się ścieżka rowerowa oraz przejście dla pieszych. Ścieżka oraz pasy znajdują się zaraz po skręcie z ul. (...). Jak wynika z relacji oskarżonej, podczas wykonywania manewru skrętu była bardzo uważna i obserwowała co dzieje się na ścieżce oraz na przejściu dla pieszych. W trakcie wykonywania manewru skrętu, po lewej stronie pojazdu oskarżonej, na ścieżce rowerowej stała ciężarówka, zasłaniając część przejścia dla pieszych. Na skrzyżowaniu, gdzie doszło do zdarzenia nie ma znaków sygnalizacyjnych świetlnych, jest tylko oznaczenie przejścia i ścieżki znakami drogowymi. Oskarżona jechała bardzo wolno, z uwagi na ciężarówkę, która zasłaniała oskarżonej widoczność z lewej strony. Bardzo wolno zbliżała się do przejścia dla pieszych, upewniając się, czy nie wychodzi pieszy z za ciężarówki. W chwili, gdy oskarżona ruszyła, na przejście dla pieszych z za ciężarówki wyjechał rowerzysta. Oskarżona uderzyła rowerzystę w przednie koło, wskutek czego mężczyzna przewrócił się. Oskarżona wybiegła z samochodu, zobaczyła że rowerzysta trzyma się za rękę i zadzwoniła na pogotowie. Policja została powiadomiona przez pogotowie. Przyjechało pogotowie i opatrzyło rowerzystę. Oskarżona następnie wymieniła się z rowerzystą numerami telefonów, żeby mogła sprawdzić stan jego zdrowia. Policja wykonała czynności na miejscu. Małżonka pokrzywdzonego rowerzysty przyjechała i odebrała rower, bo w pierwszej chwili to oskarżona miała go zabrać i odwieźć mężczyźnie. Oskarżona po kilku dniach dzwoniła do pokrzywdzonego, celem sprawdzenia jego stanu zdrowia. Dowiedziała się wówczas o złamanym nadgarstku. Po około kolejnych trzech tygodniach, oskarżona ponownie kontaktowała się z pokrzywdzonym, by zapytać o jego stan zdrowia i czy nie potrzebuje pomocy. Pokrzywdzony nie pisał nic, by potrzebował od oskarżonej pomocy, napisał jedynie, że będzie miał zdejmowany gips. Oskarżona wskazała, że cały czas była chętna do pomocy pokrzywdzonemu i utrzymywała z nim kontakt. W jej ocenie, cała ta sytuacja jest nieszczęśliwym zbiegiem okoliczności: ciężarówka stojąca jako przeszkoda, wyjechania rowerzysty na pasy oraz wjazdu za ciężarówką przez oskarżoną. Oskarżona oświadczyła, że żałuje tego co się stało. Wyjaśniła, że przeprosiła pokrzywdzonego i poczuwa się do winy i złożyła wniosek o warunkowe umorzenie postępowania (k. 33).

Wyjaśnienia oskarżonej wraz z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie, Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 kpk, zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Przyznanie się P. G. do popełnienia zarzucanego jej czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżona w jasny sposób przedstawiła opis czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, a jej relacja znajduje pełne oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Oskarżona szczerze wyjaśniła, że pomimo zachowania przez nią reguł ostrożności nakazanych w przedmiotowej sytuacji, nie zauważyła jadącego rowerem pokrzywdzonego i uderzyła w jego pojazd przednią, lewą częścią swojego pojazdu. Fakt obecności pojazdu ciężarowego – beczkowozu na miejscu zdarzenia, który miał przysłonić oskarżonej widok na przejście dla pieszych i ścieżkę rowerową potwierdził świadek M. K.. W ocenie Sądu, treść wyjaśnień oskarżonej może stanowić podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd uznał za prawdziwe zeznania pokrzywdzonego **S. K.** (k. 16v), który był uczestnikiem i naocznym świadkiem zdarzenia. Relacja pokrzywdzonego przedstawiona w postępowaniu przygotowawczym odpowiada pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie, a nadto jest wyważona i nie obciąża bezpodstawnie oskarżonej.

W przekonaniu Sądu, brak było również podstaw do kwestionowania treści zeznań świadka **M. K.** (k. 27v), który szczerze podał, że nie widział samego momentu uderzenia pojazdu oskarżonej w rower pokrzywdzonego. Niemniej jednak, po usłyszeniu głośniego huk, w trakcie przechodzenia przez przejście dla pieszych, niezwłocznie odwrócił się i zobaczył, że musiało dojść do potrącenia rowerzysty. Tym samym, Sąd stwierdził, że zeznania świadka K. były nieodzowne dla potwierdzenia ogólnych okoliczności zdarzenia, które zostały przedstawione w wyjaśnieniach oskarżonej.

Przechodząc do oceny nieosobowych źródeł dowodowych, Sąd uznał za wiarygodną opinię sądowo-lekarską odnośnie obrażeń ciała u S. K. powstałych w wyniku zdarzenia z 3 lipca 2017 r. (k. 21-22). Powyższa opinia jest jasna, pełna i bezsprzeczna. Została sporządzona przez specjalistę dysponującego fachową wiedzą, a wnioski w niej zawarte nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Na podstawie ww. opinii, Sąd ustalił że pokrzywdzony S. K., w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci: złamania dalszej nasady kości promieniowej lewej z przemieszczeniem odłamów kostnych, zwichnięcia palców III i IV lewego w stawach międzypaliczkowych bliższych, stłuczenia nadgarstka prawego, urazu głowy bez utraty przytomności, rany twarzy. Biegły stwierdził, że obrażenia ciała, jakich mógł doznać S. K. spowodowały naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk.

Sąd uznał również za wiarygodne znajdujące się w aktach sprawy dowody z dokumentów w postaci: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości P. G. (k. 3), protokół z badania stanu trzeźwości S. K. (k. 4), świadectwo wzorcowania (k. 5), protokół oględzin miejsca wypadku (k. 6-8), protokoły oględzin pojazdów (k. 9-11), dokumentacja medyczna (koperta - k. 19), dane o karalności (k. 35). Dowody wymienione powyżej nie wzbudziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności i rzetelności, zostały bowiem sporządzone w sposób prawidłowy zgodnie ze stosowanymi regulacjami prawnymi określającymi ich formę i treść. Wymienione dokumenty są uzupełnieniem i potwierdzeniem zeznań świadków, których zeznania Sąd obdarzył wiarą, a ponadto żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń co do prawdziwości i rzetelności.

Sąd zważył co następuje:

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 177 § 1 kk podlega ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk. Przedmiotem ochrony w wypadku przestępstwa określonego w art. 177 kk jest bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi, uczestniczących m.in. w ruchu lądowym. Jest to przestępstwo skierowane wprost przeciwko życiu lub zdrowiu w sytuacji uczestniczenia w ruchu lądowym („Kodeks karny – część szczególna”, K. Buchała, A. Zoll, Zakamycze 2000, s. 394).

Czynność sprawcza, stanowiąca znamię typu czynu zabronionego określonego w art. 177 § 1 kk, jest dwuczłonowa. Pierwszy człon polega na naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Drugi człon polega na spowodowaniu skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu. Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwała SN z 28 II 1975r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, poz. 3-4). Zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym są regułami, które w oparciu o wiedzę i doświadczenie określają sposób korzystania z danej dziedziny ruchu, sprowadzający związane z tą dyscypliną ryzyko dla życia lub zdrowia człowieka do stopnia społecznie tolerowanego. Reguły te nie gwarantują bezpieczeństwa, ale ich przestrzeganie minimalizuje zagrożenie do granic, w których bardziej wartościowe od zagrożenia są korzyści społeczne, związane z możliwością korzystania z ruchu lądowego, wodnego lub powietrznego („Kodeks karny – część szczególna”, K. Buchała, A. Zoll, Zakamycze 2000, s. 395). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. - Dz. U. z 2005r. nr 108, poz. 908). Do najistotniejszych zasad ujętych w przepisach o ruchu drogowym należą m.in. zasady dotyczące zachowania kierującego pojazdem podczas zbliżania się do miejsca przecięcia kierunków ruchu pojazdów. Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być zarówno umyślne jak i nieumyślne, natomiast wynikające stąd skutki dotyczące życia, zdrowia muszą być objęte winą nieumyślną.

Czynność sprawcza podmiotu przestępstwa określonego w art. 177 kk ma polegać na spowodowaniu opisanego w art. 177 § 1 lub § 2 kk skutku. Zachowanie się sprawcy musi pozostawać w związku przyczynowym i związku normatywnym ze skutkiem. W szczególności sprawca musi naruszyć tę regułę bezpieczeństwa ruchu, która miała zabezpieczać przed zniszczeniem dobro prawne, na tej drodze, na której w rzeczywistości do zniszczenia doszło. Nie każde więc naruszenie reguły bezpieczeństwa, może być podstawą przypisania skutku. Jeżeli skutek nastąpiłby przy zachowaniu przez sprawcę naruszonej reguły bezpieczeństwa, to brak będzie podstaw do przypisania tego skutku.

Skutkiem stanowiącym znamię czynu zabronionego określonego w art. 177 § 1 kk jest odniesienie obrażeń ciała, określonych w art. 157 § 1 kk przez inną osobę. Przestępstwo z art. 177 § 1 kk ma więc charakter skutkowy, konieczne jest zatem ustalenie, że pomiędzy stwierdzonym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu a zaistniałym wypadkiem zachodzi związek przyczynowy (por. wyrok SN z 4 XI 1998r., V KKN 303/97, OSNKW 1998, nr 11-12, poz. 50).

Wedle treści art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Natomiast, na podstawie art. 27 ust. 1 w/w ustawy, kierujący pojazdem, zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa rowerowi znajdującemu się na przejeździe.

Ujawniony w sprawie materiał dowodowy, jego wszechstronna analiza i interpretacja wykazały jednoznacznie, iż oskarżona P. G. w dniu 3 lipca 2017 r. kierując samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...), jadąc ul. (...) od ul. (...), wykonując manewr skrętu w prawo w ul. (...), zbliżając się do oznakowanego przejazdu dla rowerów naruszyła zasady bezpieczeństwa określone w art. 3 ust. 1 i art. 27 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejeżdżającemu jezdnię ul. (...) przez oznakowany przejazd dla rowerów z lewej na prawą stronę roweryście, doprowadzając do zderzenia się obu pojazdów, w wyniku czego spowodowała nieumyślnie u S. K. obrażenia ciała w postaci złamania dalszego nasady kości promieniowej lewej z przemieszczeniem odłamków kostnych, zwichnięcia palców III i IV lewego w stawach międzypaliczkowych bliższych, stłuczenia nadgarstka prawego, urazu głowy bez utraty przytomności, rany twarzy, które to obrażenia spowodowały u ww. naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk, czym wypełniła znamiona występku z art. 177 § 1 kk.

W ocenie Sądu, uzyskane w sprawie dowody, a w szczególności treść wyjaśnień samej oskarżonej, która przyznała się do zarzucanego jej czynu, nie pozostawiają wątpliwości, że P. G., wykonując manewr skrętu w prawo w ul. (...)

z ul. (...), zbliżając się do oznakowanego przejazdu dla rowerów, nie upewniając się należycie, czy może bezpiecznie kontynuować jazdę i nie zachowując w tym względzie należytej ostrożności, nie dostrzegła przejeżdżającego przez jezdnię ul. (...). Jej obowiązkiem, jako kierującej pojazdem, było w tej sytuacji zachowanie szczególnej ostrożności, wymaganej podczas zbliżania się do oznakowanego przejazdu dla rowerów i ustąpienia pierwszeństwa przejeżdżającemu z lewej na prawa stronę rowerzyście.

Ustalenia niniejszego postępowania nie pozostawiają również wątpliwości, że pomiędzy naruszeniem przez oskarżoną przepisów ruchu drogowego, a potrąceniem pokrzywdzonego i spowodowaniem obrażeń jego ciała istnieje bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy. Powyższe jest o tyle istotne, że jak wskazano powyżej, znamieniem czynu zarzucanego oskarżonej jest także wywołanie skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk. Przeprowadzona w toku postępowania opinia z zakresu medycyny sądowej wespół z innymi, omówionymi uprzednio dowodami, jednoznacznie wskazuje, że obrażenia ciała S. K. w postaci złamania dalszej nasady kości promieniowej lewej z przemieszczeniem odłamów kostnych, zwichnięcia palców III i IV lewego w stawach międzypaliczkowych bliższych, stłuczenia nadgarstka prawego, urazu głowy bez utraty przytomności, rany twarzy, powstały w wyniku jego potrącenia przez kierującą pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...) P. G..

Sąd biorąc pod uwagę przepisy art. 66 § 1 i 2 kk oraz art. 67 § 1 kk uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzą wszystkie przesłanki ku temu, aby postępowanie karne przeciwko oskarżonej P. G. zostało warunkowo umorzone na okres próby jednego roku.

Warunki zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego określa art. 66 § 1 i 2 kk. Zgodnie z art. 66 § 1 kk, Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Natomiast przesłankę negatywną zawiera art. 66 § 2 kk, który wyłącza możliwość orzeczenia warunkowego umorzenia w przypadku sprawców przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

Jak wskazano okoliczności popełnionego przez oskarżoną (uprzednio nie karaną) czynu i jej wina nie budzą wątpliwości, a popełniony przez nią czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności do 3 lat. Nadto, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności popełnionego przez oskarżoną czynu i towarzyszących temu zdarzeń (niewielka prędkość pojazdu oskarżonej przy jakiej doszło do wypadku, częściowo ograniczone pole obserwacji ścieżki rowerowej przez pojazd ciężarowy), Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna. Stając na takim stanowisku, Sąd miał na względzie przede wszystkim fakt, iż o ile do zdarzenia niewątpliwie doszło w wyniku naruszenia przez oskarżoną reguł ostrożności wymaganych od kierujących pojazdami, to nie można uznać, że taktyka jazdy P. G. w czasie czynu charakteryzowała się rażącą nieostrożnością. Nie można wszak tracić z pola widzenia wskazanych wyżej okoliczności, z których wynika, że o ile oskarżona godziła się na kontynuowanie manewru skrętu w prawo, przez oznakowany przejazd rowerowy bez upewnienia się o możliwości kontynuowania tego manewru, to niska prędkość z jaką poruszał się jej pojazd, wskazuje, że jej zachowanie nie było całkowitym pogwałceniem reguł ruchu drogowego.

Wskazać również trzeba, że po zdarzeniu oskarżona podjęła aktywną próbę odwrócenia jego negatywnych skutków, poprzez próbę pomocy pokrzywdzonemu bezpośrednio po zdarzeniu, a także oferowanie pomocy w okresie późniejszym. Ponadto, fakt, iż oskarżona nie była karana przez Sąd, pozwala uznać, że popełniony przez nią występek miał charakter incydentalny.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonej P. G.. Ocena osobowości sprawcy uzasadnia przekonanie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, oskarżona będzie przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. W przekonaniu Sądu warunkowe umorzenie postępowania będzie dla oskarżonej dostateczną

nauczką za popełniony przez nią czyn, świadomość możliwości podjęcia postępowania karnego będzie działać dyscyplinująco i mobilizująco na oskarżoną. Dla zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej w stosunku do oskarżonej, Sąd ustalił okres warunkowego umorzenia na jednego roku próby, mając na względzie przepis art. 67 § 1 kk.

Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk zasądził od oskarżonej P. G. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 2000 złotych.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie, dochodząc do przekonania, iż obciążenie nimi P. G. stanowiłoby dla niej nadmierną uciążliwość.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.